

Laisse-moi!

Auteur: Frederik Houben & Karine Ruttens

Uitgever: Almo

Personages:

Jos & Roza

Noot van de auteur: Jos houdt van Jim Reeves (countrymuziek)

Tijdens het rijden loopt er een kilometerteller mee, om het verloop van de rit duidelijk te maken. Dit is te zien in een dashboard.

Heenreis:

Op het moment dat het licht aangaat, zien we Jos en Roza in hun mobilhome. Jos rijdt. Roza zit naast hem en rommelt een beetje in de tas aan haar voeten. We horen Jim Reeves op de radio. Roza komt recht zitten, ze heeft twee kippenboutjes vast.

ROZA Kippeboutje?

JOS Ik ben wel aan het rijden, hé. Ik kan nu toch geen kippebout zitten eten.

ROZA Maar het is met zelfgemaakte cocktailsaus, met cognac in, zoals ge zo graag hebt.

JOS Ik eet al jaren geen cocktailsaus meer. Ik heb liever samurai-saus.

ROZA Tiens, en dan denkt ge dat ge iemand goed kent. Enfin, ik heb ook nog andalouse mee. Dus, een kippebout met cocktail of andalouse, wat ge wilt.

JOS Roza, sinds wij vertrokken zijn, hebt ge mij al 3 croissants, 2 gehaktballen en ne cola gevoederd. Ik heb nu echt geen zin in nog een kippebout.

ROZA Ik zal ze wegsteken, voor straks. In de frigobox.

JOS Doet da.

ROZA Een augurk..?

Jos kijkt heel gepikeerd naar Roza. Roza zwijgt. Stilte. We horen alleen Jim Reeves.

ROZA Allé, we zijn vertrokken.

JOS Ja.

ROZA Eindelijk op weg.

JOS Jaja.

ROZA Helemaal klaar voor vakantie.

JOS Het duurt nog wel een uur of 8 voordat we op de camping zijn hoor.

ROZA Dat kan allemaal goed zijn, maar voor mij begint de vakantie als ik de deur achter mij heb dichtgetrokken. Voor mij is de vakantie nu begonnen.

De muziek gaat over naar het radionieuws. Er is een nieuwsbericht over een brand..

ROZA Jos. Jos, ik heb de gas niet afgesloten.

JOS De gas hoeft niet afgesloten te worden. Da's veilig op zichzelf.

ROZA Ja, maar toch....

JOS Roza, het maakt niet...

ROZA *Onderbreekt.* En de prisen van mijn wasmachine en droogkast steken nog in. Stelt dat het gaat onweten en de bliksem slaat in.

JOS Dan slaat 'm in, Roza, we gaan niet terugrijden. Het moet het al lukken dat tijdens de volgende 2 weken de bliksem gaat inslaan. Dat huis staat er al dertig jaar en er is nog nooit bliksem ingeslagen. Dat kan ook niet, met al die aarding die ik daar in de grond heb gestoken.

ROZA Ik ga ons Kelly bellen.

JOS Kelly weet niet eens hoe een wasmachine eruit, laat staan dat ze weet waar de prise zit.

ROZA Ik kan het haar beschrijven.

JOS Och Roza, laat het. Er gaat geen bliksem inslaan, uw droogkast gaat niet spontaan ontvlammen door de pluizen in de filter en uw wasmachine gaat niet op hol slaan. Als wij over 2 weken terug zijn, gaat het huis er nog gewoon staan zoals ge het achtergelaten hebt.

ROZA Kan een droogkast spontaan ontvlammen door de pluizen?

JOS Nee, natuurlijk niet, Roza. Laat het nu los, het is vakantie, dat hebt ge zelf al vaak genoeg herhaald. En nu ga ik mij concentreren op de weg, want het wordt hier drukker en drukker met de minuut.

Roza zwijgt en kijkt voor zich uit.

JOS Godverdomme, wat zit gij nu te doen op dit baanvak. Ga toch aan de kant.

ROZA Rustig, Jos, rustig. We zijn toch niet gehaast.

Jos toetert en vloekt.

JOS Godverdomme, aan de kant zeg ik. Die lijnen staan daar niet voor niks.

ROZA Kalmeert nu toch. Denk aan mooie gedachten. De camping. Glaasje wijn. Stukje kaas. Andouillette...

JOS *Zucht.* We zijn nog geen honderdvijftig kilometer ver, en het is al zover. Het is alsof heel België persé vandaag naar het zuiden moest vertrekken.

ROZA Het is ook een hele mooie dag.

JOS Ik kan mij al voorstellen hoe broeiend heet het deze namiddag gaat worden, met zoveel zon. En we hebben geen airco in onze mobilhome, want volgens u ging dat tochten.

ROZA Dan zetten we toch gewoon het raam open. Het is vakantie, Jos. Ontspan u nu toch eens.

JOS Voor mij is het pas vakantie als we op de camping zijn. *Toetert weer.* Allé, zijt ge nu weer daar, onnozele Hollander. Waar hebt gij uw rijbewijs gehaald? Op de voddenmarkt.

ROZA Laat die mens toch. Die wil toch ook gewoon maar naar zijne camping.

JOS Het is maar te hopen dat het niet onze camping is.

ROZA Wat maakt dat nu uit?

JOS Roza, wij gaan al jaren naar Camping 'Aux Bois du Campagne' omdat het daar rustig is. Kalm. Iedereen mooi afgescheiden van elkaar. Met rustige en beleefde mensen, die het sanitair proper houden en vooral, die stil zijn 's avonds.

ROZA En wat heeft dat nu met dieje Hollander te maken?

JOS Het is eraan te merken dat gij nog nooit op ne camping met Hollanders hebt gestaan.

ROZA Hoe bedoelt ge?

JOS Luid en laat

ROZA Luid en laat?

JOS Hollanders zijn luid. Dag en nacht. Zeker als ze met meer dan één zijn. Dan is het net een bende brulapen.

ROZA Overdrijft ge nu niet een beetje?

JOS Ik overdrijf nooit.

ROZA Nee, gij overdrijft nooit.

JOS Ze kolonialiseren gewoon heel de camping. Net alsof ze Willem van Oranje zelf zijn. En zeker als het WK voetbal is. Dan worden ze helemaal zot, met al dat oranje en die klompen en toeters en vlaggen.

ROZA Dat heb ik toch nog nooit gezien.

JOS Nee, want op Camping 'Aux Bois du Campagne' zitten normaal geen Hollanders.

ROZA Ik hoop dat die vriendelijke mensen van de vorige keer er ook terug zijn.

JOS Wie bedoelt ge precies?

ROZA Ge weet wel, die 2 plaatsen verder stonden, de laatste keer dat we er waren. Die altijd koekjes uitdeelden.

JOS Waren dat geen Denen?

ROZA Hoe moet ik dat nu weten? Denen, Duitsers, Zweden, het klinkt voor mij allemaal hetzelfde.

JOS Ja, dat waren Denen. Hele kalme mensen, die Denen. Die roepen niet om het minste naar elkaar. Heel fijn om daar naast te zitten op een camping. Oostenrijkers, die vallen ook heel goed mee. Heel anders dan de Duitsers.

Jos maakt een ruwe stuurbeweging, heel de mobilhome zwenkt van links naar recht.

ROZA Jos, rij nu toch eens rustig.

JOS Roza, ik rij rustig. Het zijn de anderen die de hele bizarre manoeuvres maken. Zij zouden beter moeten oppassen.

ROZA Pas toch maar op. Ik zou niet willen dat ge ergens tegen aanrijdt.

JOS Ik rij nergens tegen aan. En de eerste Hollander die tegen mij rijdt, dat zal zijn beste dag niet zijn.

ROZA Ja, Jos.

JOS Wat is dat daar nu weer? Waarom zitten ze daar allemaal te remmen?

ROZA Ik denk dat er werken zijn.

JOS Wat?

ROZA Werken. Wegenwerken. Een beetje verder.

JOS Godverdomme.

ROZA Het stond daar, op dat bord. Nog 2 kilometer dacht ik.

JOS Typisch. Echt typisch voor Fransen. Het is zomerseizoen, het drukste seizoen van het jaar, en zij denken, kom, laten we nu maar eens een hoop wegenwerken inplannen. Een beetje toeristje-pestten.

ROZA Ik denk niet dat..

JOS Weet ge waarom ze dat doen? Al die wegenwerken? Zodat wij, de brave toeristen, onze benzine staan te verdampen in de file. Om wat extra geld uit onze zakken te kloppen bij de tankstations. Bovenop al die tolstations die ons dubbel en dik laten betalen.

ROZA We zouden ook de Route Nationale kunnen pakken. Daar hebt geen tolstations en..

JOS Nooit! Ik heb het één keer gedaan, omdat ik dacht slim te zijn, en geen tolgeld zou moeten betalen. Heel slim was dat. Meer dan 12u lang op van die klotebaantjes door ieder gehucht van Frankrijk, waarvan de helft van de tijd achter nen tractor. Nooit meer! Dan nog liever tol betalen en wegenwerken trotseren.

Hij toetert.

JOS Godvermiljaardenonedju, ga nu aan de kant, klote-Hollanders.
Keeskop!!!

Blackout. Als het licht terug aangaat, zijn Jos en Roza een uur verder. Ze kunnen nu vlot doorrijden. Roza begint steeds meer en meer te schuifelen op haar stoel. Jos merkt het op en begint zich te ergeren.

JOS Roza, wat is er?

ROZA Ik moet naar het toilet.

JOS Ga dan naar het toilet.

ROZA Ja, Jos, ik kan nu toch niet hier op het chemisch toilet gaan, terwijl gij aan het rijden zijt. Ik moet..

JOS Wat moet ge? Moet ge kakken misschien?

ROZA Ja, Jos, ik moet een grote boodschap doen.

JOS Miljaar, dat komt van al dat eten hé. Ge ziet wat er van komt hé.

ROZA Kunt ge niet effe stoppen? Bij een parking of zo?

JOS *Zucht.* Kunt ge het niet nog efkes ophouden? We zijn nu juist goed aan het doorrijden. Straks wordt het weer drukker.

ROZA Ik zal het proberen. Rij maar door.

Ze rijden verder. Roza probeert zich echt in te houden. Maar we zien aan haar gezicht dat het moeilijker wordt. Ze begint weer heen en weer te schuifelen, maar ze probeert zichzelf stil te houden.

JOS *Zucht.* t Is goed. Ik zal stoppen.

ROZA Nee, het lukt wel. Ik kan nog wel effe.

JOS Als ge moet, dan moet ge. Ik zal aan de volgende aire stoppen. Maar als er gene WC is, dan gaat ge maar in de boskes

Tijdens het rijden kijken ze bij elk bord dat ze passeren naar rechts, en lezen in stilte wat erop staat.

ROZA Oh, daar. Die aire is goed. Daar is ook een Intermarché. Dan kan ik ineens ook een aantal zaken kopen.

JOS Hoe? We hadden toch alles mee. Moet ge nu echt nog dingen bijkopen?

ROZA Ja, tuurlijk hebben we alles mee. Uit België. Maar hier in Frankrijk verkopen ze andere dingen. Dat kunt ge bij ons niet vinden. Zelfs niet in de grote Carrefour thuis.

JOS *Zucht.* Allé, goed, ik zal hier stoppen.

Ze rijden af. Zodra de mobilhome stilstaat, springt Roza uit de mobilhome en host af. Jos zucht, stapt uit en rekt zich uit en geeuwt. Hij staart een beetje in de verte, niet goed wetend wat te doen. De telefoon van Roza rinkelt. Jos kijkt richting de Intermarché, maar geen Roza in zicht. Na enig getwijfel neemt hij op.

JOS *Niet heel enthousiast.* Dag Kellytje... Nee, ons ma is effe naar de winkel... Ja, we zijn al 500 kilometer gevorderd... Nee, het verkeer viel nogal mee... Wat?... De bonte was?... Op hoeveel graden?... Ma schatteke, dat weet ik toch niet... En heeft mama u dat dan nooit... Neenee, ik leg geen druk op u... Ja, het is niet dat je dat vergeten zijt... Wat zegt ge? 60 graden? Ja, dat zal wel goed zijn zeker?... Da's toch geen kokend water, 60 graden... Ja, dat zal wel in orde zijn, ja... Allé, veel succes met uwe was dan... Watte?... Nee, ik ben niet boos... Nee, ik lach u niet uit... Nee, ik... Nee, schatteke, dat is niet waar... Ja... Ja, ik weet het... Ik weet het...
...Ja...Nee... Da's waar... Ja... Ja... Dag schatteke... Doet de groeten aan de Kevin... Ah... Echt of wa?... Nee, dat wist ik nie... Nee... En dingske, die is... Nee, ik ben zijne naam niet vergeten... Nee, ik wist wel dat het al 2 maanden uit was met de Kevin, ik had mij gewoon vergist, ik bedoelde, doe de groeten aan... *Trekt zijn voorhoofd in rimpels van het nadenken.* De Joeri! Ja, de Joeri, doet de groeten aan de Joeri... Ja, Kelly schatteke... Daag.

Hij legt zuchtend de gsm neer. Hij staart richting de winkel, nog altijd geen Roza. Hij begint zich op te jagen. Na nog een paar minuutjes komt Roza eindelijk terug, met 2 plastic zakken met koopwaar in haar handen.

ROZA Ze hadden die speciale shampoo, die zo lekker ruikt, en die ge bij ons thuis niet kunt kopen. Ik heb direct 5 bussen gekocht.

JOS Vijf bussen?

ROZA *Onverstoorbaar.* En ik heb ook verse knoflook gekocht, ik weet dat ge dat lekker vindt. *Ze knipoogt.* En nog wat conserven en een bidon plat water en ...

JOS Roza, kunt ge een beetje voortdoen? Zet die zakken achterin en ga zitten. We moeten doorrijden. Nu is het nog rustig, straks is het file, en ik heb geen zin om de voortent in het donker te moeten opzetten.

ROZA Jaja, die voortent kan morgen toch ook nog.

JOS Ik ga die voortent niet pas morgen opzetten. Die wordt vandaag nog opgezet, en daarmee basta. Als die voortent opstaat, dan begint mijn vakantie.

ROZA Ge moet u zo niet opjagen. Het zonneke schijnt. We komen er wel, traag of snel. *Lacht om haar eigen rijmpje.*

JOS Ja, ja, lacht maar, maar gij moet niet rijden in deze hitte... in de file... En wie mag straks..

ROZA *Onderbreekt hem.* Of morgen.

JOS ... De voortent opzetten? Ikke. Dus laat mij nu eindelijk eens doorrijden. Dan kunt ge uw winkellijstje verder opsommen terwijl we op de baan zitten.

ROZA *Zucht.* OK, Jos. Vertrekt maar...

Ze zwijgen.

ROZA Ik heb ook nog WC-papier gekocht, 4 lagen, en een bruin brood zonder zaden en...

JOS *Onderbreekt haar, kwaad.* Roza, het boeit mij niet. Laat mij nu eens rustig rijden.

ROZA ... en Andouillette.

JOS Andouillette? Verse of ...

ROZA Verse. Andouillette van Troyes.

JOS Da's de beste. Als 'm vers is.

ROZA Hij is vers. Wilt ge al een stukske?

JOS Nee, straks, als ik dat nu ga eten, dat plakt seffens heel mijn stuur, en krijg ik plekken op mijn broek.

ROZA We kunnen ook effe stoppen, dan kunt ge..

JOS Roza, wat heb ik daarnet gezegd?

ROZA ... dat ge wilt doorrijden.

JOS Just, doorrijden.

ROZA Zodat we straks niet in de file staan.

JOS Inderdaad.

ROZA En we op tijd op de camping zijn, zodat jij de voortent nog kunt...

JOS *Gepikeerd.* Ja, Roza, ja, ik weet wat ik gezegd heb. Het is echt niet nodig om dat allemaal te gaan zitten herhalen.

Ze zwijgen. Roza pakt hare GSM.

ROZA Ik ga effe een spelke eenentwintig spelen. Op mijne GSM. Dan kunt gij rustig rijden.

JOS Doet da.

ROZA Tiens... heeft ons Kelly gebeld?

JOS Kweenie. Dat zou kunnen.

ROZA Heeft ze nu gebeld of niet?

JOS Ja, ze heeft gebeld.

ROZA Was dat toen ik in de winkel was?

JOS Dat zou kunnen... Ik heb maar opgepakt.

ROZA Ja? En wat vroeg ze?

JOS Waarom denkt ge direct dat ze belde om iets te vragen? Misschien belde ze gewoon om te zeggen dat ze alles onder controle had.

ROZA Gij en ik weten allebei dat dat niet rap gaat gebeuren. Wat moest ze weten?

JOS ... iets met de was, of zo, ik weet het niet meer precies.

ROZA De was? Wat met de was? Ging zij de was doen? Zelf?

JOS Ja, natuurlijk ging ze de was doen. Ze is geen klein kind meer. En wij zijn 2 weken weg, ge kunt toch moeilijk verwachten dat Kelly 2 weken lang gene was gaat moeten doen.

ROZA Maar we zijn nog maar just vertrokken. Ze had het mij deze morgen nog kunnen vragen.

JOS Ja, ze zal dat vergeten zijn. Ge kent ze toch.

ROZA Ja, dat kan natuurlijk. Ik zal haar effe terugbellen, zodat ze geen stommiteiten gaat doen. Zoals haar nieuwe trui op een te hoge temperatuur te wassen. Of wit met rode was te mengen.

JOS Laat die nu toch eens doen. Dat lukt haar wel. Het is niet dat ze kokend water gaat gebruiken of zo.

ROZA Kokend water? Het is eraan te horen dat gij nog nooit de was hebt gedaan. Bon, ik zal ze wel effe terugbellen.

JOS Roza, laat dat. Ze is 33. Ze moeten leren om dat allemaal zelf op te lossen. Gij kunt toch niet eeuwig hare was voor haar doen, en hare strijk, en haar huis poetsen. Ge weet dat dat niet gaat lukken.

ROZA Nee, niet voor eeuwig natuurlijk. Gewoon, nog effe totdat ze terug op haar positieven is.

JOS En wanneer gaat dat zijn? Als ze nog 10 lieven versleten heeft? Wie is er het laatste jaar allemaal gepasseerd? Eerst diejen Erik, met die gaten in zijn oren.

ROZA Studs, ze noemen dat studs tegenwoordig.

JOS Voor mij zijn dat gewoon gaten. En dan Mario, met zijn fake Italiaans accent. De Kevin met zijn opgefokte brommers. En nu Joeri.

ROZA Joeri is ne brave.

JOS Ne brave? En ik moet dat geloven.

ROZA Hij werkt in het koekskesfabriek.

JOS Ja, het koekskesfabriek. Het is eraan te zien dat hij daar werkt. Trouwens, ons Kelly is ook verdikt, sinds ze met de Joeri is.

ROZA Ze heeft gewoon een gezonde eetlust. Da's alles.

JOS Dat hij haar maar niet zwanger maakt.

ROZA Dat gaat niet gebeuren. Ze zijn slimmer dan dat. En als het toch gebeurt, wat dan nog? Zo'n schattig boeleke. Ik heb altijd al oma willen zijn.

JOS Ja, maar ik heb daar geen zin in. Nu toch nog niet. Later misschien. Als ons Kelly geleerd heeft om zelf hare was te doen. En zelf haar eten te koken.

ROZA Ik hoop maar dat ze dieje was tegoei doe.

JOS Maakt u maar zo geen zorgen. Ze ging de bonte was doen. Ze moest gewoon weten op welke temperatuur. Dus ik zei..

ROZA 30 graden.

JOS ... Wat?

ROZA Bonte was moet op 30 graden.

JOS 30 graden?

ROZA Ja, 40 graden kan ook nog, maar da's al op het randje, zeker als ze haar nieuwe wollen trui erbij gestoken heeft.

JOS ...

ROZA Wat hebt gij haar gezegd?

JOS Ikke? Ik heb niks gezegd.

ROZA Gij zei net, "ik zei"

JOS Dat heb ik niet gezegd.

ROZA Dat hebt ge wel gezegd. Wat hebt gij tegen ons Kelly gezegd?

JOS Dat 60 graden wel goed zou zijn.

ROZA Wat? Zijt gij nu zot geworden? Bonte was op 60 graden? Met die nieuwe trui erbij? Een ramp! Dat gaat allemaal gekrompen en verkleurd zijn. Waarom hebt ge dat nu gezegd?

JOS Gij waart in de winkel.

ROZA En kon gij niet wachten tot ik terug was?

JOS Ik wist niet hoe lang gij ging wegblijven.

ROZA En dan zegt gij zomaar iets? Ik ga die nu terugbellen.

JOS Roza!

ROZA Ja, ik moet haar terugbellen. *Ze probeert, maar ze heeft geen bereik.*
Verdorie toch, en dat ook nog. Geen bereik.

Ze steekt de GSM alle kanten uit, om een signaal te zoeken. Haar bewegingen worden feller en wilder als ze meer en meer in paniek geraakt. Jos geraakt meer en meer geïrriteerd. Dan steekt ze haar GSM plots vlak voor hem (onbewust, in haar poging om een signaal te zoeken). Jos schrikt en moet bijsturen om niet van de weg te raken. Hij is kwaad en duwt haar GSM weg. Deze valt op de grond.

JOS Godverdomme. Doet dat ding weg. Seffens zitten we in de gracht.

Roza begint onder het dashboard te tasten, op zoek naar haar GSM.

JOS Roza, stopt daarmee. Zoekt die straks. Als we op de camping zijn.

Roza blijft in paniek verder zoeken.

JOS ROZA, STOP DAARMEE! GA ZITTEN. EN ZWIJG.

ROZA Maar ik moet Kelly bellen.

JOS ZWIJG! LAISSE-MOI!

Ze zwijgt. Ze rijden in stilte verder. Een tijdje later. Ze zitten ondertussen in Frankrijk. Jos rijdt geconcentreerd. Roza is aan het breien.

JOS Peage!

Roza is niet aan het opletten. Ze reageert niet.

JOS *Luid.* Roza, de peage!

ROZA Watte?

JOS We zijn bijna aan de peage. Waar is het ticketje?

ROZA Welk ticketje?

JOS Roza, asjeblief. Het ticketje voor de peage. Gij hebt dat daarstraks weggelegd.

ROZA Aja? Ik dacht dat gij dat had?

JOS Roza, ik heb u dat gegeven. Gij hebt dat weggestoken. Dat is altijd al zo geweest. Ik rij en gij houdt het ticketje van de peage en de bankkaart bij.

ROZA Ik zal es kijken.

Ze begint te rommelen. Eerst rustig, daarna paniekerig. Jos begint zich stilaan op te jagen, want de peage komt steeds dichterbij.

JOS Roza, nadat ge dat ticketje hebt weggelegd, zijt ge beginnen breien. Kijk eens onder uw breiwerk.

ROZA Ah, hier ligt het.

JOS Ik zei het toch.

Roza houdt het ticketje en de bankkaart klaar en tuurt richting de peage.

ROZA Daar, die rij is korter. Nee, ginder, daar gaat het goed vooruit. Nee, naar rechts. Nee, terug naar links. Daar, Jos, rij naar die rij.

Jos probeert haar aanwijzingen te volgen, todat...

ROZA Pak rij 3, daar staat maar één caravan.

JOS Da's ne Hollander, daar ga ik niet achter staan.

ROZA Waarom nie?

JOS Allé, Roza, dat weet ge toch. Het is altijd hetzelfde met die Hollanders. Die snappen niks van de peage. Die staan daar maar te leuteren tegen dat bakske en dat kaartje overal te steken waar het niet hoort. Ik pak deze rij, dat zijn fransmannen, die kennen dat systeem.

ROZA Maar...

JOS Nee, Roza, niet achter nen Hollander. Ge gaat zien, seffens moet die terug achteruit rijden met zijne caravan, en dat kan 'm ook niet. Ge zou zo denken dat die mannen weten hoe ne peage werkt, maar het is duidelijk dat ne Hollander niet gewoon is om te moeten betalen om te mogen rijden.

Roza zwijgt. Ze rijden door de peage. Roza geeft het ticketje en bankkaart aan Jos. Jos betaalt en geeft alles terug aan Roza. Het is duidelijk dat ze een goede routine hebben en dit al vaak gedaan hebben. Ze rijden verder.

ROZA *Kijkt in de zijspiegel.* Tiens, diene Hollander staat daar nog altijd.

JOS Ik heb het u toch gezegd, Hollanders begripen dat systeem van peage niet.

Blackout. Ze staan bij een tankstation aan een E. Leclerc supermarkt. Jos is aan het tanken. Roza is aan het breien. Jos is klaar en wil terug instappen. Roza roept vanuit de mobilhome.

ROZA Jos, niet uw handen afvegen aan uw broek.

JOS Watte?

ROZA Uw handen. Niet aan uw broek. Dat maakt plekken.

JOS Mijn handen zijn proper.

ROZA Dan is er al helemaal geen reden om ze aan uw broek af te vege.

JOS Het is al goe.

Jos stapt in, doet zijn gordel aan en start de motor. Roza begint haar breiwerk weg te steken. Omdat ze hare gordel nog niet aanheeft, begint het alarm te piepen.

JOS Roza, doe uwe gordel aan.

ROZA Ja, ik moet eerst dit nog effe...

JOS (geambeteerd) Roza, doet EERST uwe gordel aan, en steekt dan uw breiwerk weg. Dat gepiep werkt me op mijn zenuwen.

ROZA Ja, efkes.

JOS Roza!

ROZA Ja, ok.

Ze doet haar gordel aan, het gepiep stopt. Ze rijden verder.

ROZA En waarom moest ge nu persé zo ver omrijden om te gaan tanken?

JOS Ver? Dat was toch niet ver. We zijn vlak bij de afrit. Dat kost ons hoop en al 5 minuten. Misschien 10.

ROZA Op andere momenten kan het niet snel genoeg gaan. Geen afleidingen. En nu gaat ge toch omrijden. Is de benzine hier zoveel beter misschien?

JOS Beter niet, maar goedkoper zeker wel. Die tankstations langs de autostrades, dat zijn pas dieven. Die teren op naïeve toeristen.

ROZA *Glimlacht.* En gij zijt gene naïeve toerist. Gij zijt mijne Jos.

Jos kijkt even naar Roza, en rijdt dan verder.

Blackout. Als het licht terug aangaat, zien we Jos geeuwen en ongemakkelijk voelen (rollen met zijn schouders).

ROZA Zijt ge moe, Jos?

JOS Ik ben nie moe.

ROZA Wilt ge een zjat koffie?

JOS Echte koffie of decafiné?

ROZA Decafiné, da's beter voor uw maag.

JOS *Zucht.* Ja, dat gaat dan niet helpen. Als het geen echte koffie is.

ROZA Anders stoppen we effe bij het volgende tankstation. Voor ne echte Franse koffie, zo ne espresso. Daar wordt ge dan wel wakker van.

JOS Ne eSpresso, Roza. Ne eSpresso.

ROZA Inderdaad, ne espresso. Met extra veel cafeïne.

JOS Nee, Roza, ik ga niet stoppen. We kunnen nu juist goed doorrijden en we moeten om 13u inchecken op de camping.

ROZA Op dat kwartierke zal het niet aankomen.

JOS Een kwartierke, Roza, echt? Op dit uur? Het is al bijna half twaalf. Het gaat daar super druk zijn. Met al die toeristen die willen eten. Die parking gaat supervol staan. Dus ge zijt makkelijk een halfuur tot drie kwartier kwijt voor ne simpele koffie. Nee, we rijden door. Het is nog maar anderhalf uur meer.

ROZA Zal ik anders effe rijden?

Jos kijkt Roza heel indringend aan, maar zegt niks. Hij kijkt terug naar de weg en rijdt verder. Blackout.

Op de camping:

Jos is de voortent aan het opzetten. Hij is heel secuur bezig met de touwen en piketten. Roza is aan het rommelen in de mobilhome, we horen potten en pannen rammelen.

JOS Roza, het is niet de bedoeling dat alles vol blutsen zit als we terug thuis zijn, hé.

Roza rammelt lustig verder.

JOS Roza.. Rozaaa... ROZA!!!

Roza steekt haar hoofd uit de deur.

ROZA Wat is er, Jos? Oh, ge hebt alles al uitgezet. Prima, dan kan ik ineens de tafel dekken voor het eten.

Jos bijt op zijn lip en loopt naar achter om iets te pakken. Roza komt uit de mobilhome met een tafellaken, borden en bestek. Ze dekt de tafel, en loopt een aantal keer binnen en buiten om al het eten en dergelijke te halen. Uiteindelijk puilt de tafel uit met eten en drank. Jos verschijnt terug vanachter de mobilhome.

ROZA Wilt ge een glas wijn?

JOS Welke wijn hebt ge mee van de winkel?

ROZA Jos, ik heb de wijn mee die we altijd drinken. Van de moezel.

JOS Moezel wijn? In Frankrijk? Het land van de wijn? En dan pakt gij Duitse wijn mee van thuis.

ROZA Ja, uit Cochem. Weet ge nog, van onze huwelijksreis?

JOS *Zucht.* Rozake toch.

Roza giet 2 glazen uit. Ze gaan zitten en beginnen te eten.

ROZA Zeg, hebt ge Monique al gebeld?

JOS Monique?

ROZA Ja, hebt ge Monique al gebeld? Om te zeggen dat we goed gearriveerd zijn?

JOS Ik bel niet naar Monique. Ik ben niet heel de weg naar hier gereden om met Monique te bellen.

ROZA Ze gaat ongerust zijn. Een berichtje dan.

JOS Ook geen berichtje, niks. Ik ben niet op vakantie met Monique. Ik ben op vakantie met u.

Roza glimlacht.

ROZA Ja, dat weet ik. Het is goed. Maar toch. Ik zal haar straks zelf wel effe bellen. Als we gegeten hebben.

JOS Doet wat ge niet laten kunt...

Hij zucht en gaat zitten.

ROZA Wilt ge nog een stukske Andouillette? Voor bij uwe boterham?

Jos zucht nog eens en pakt de worst en het brood. Ze eten in stilte. Roza kijkt naar Jos en glimlacht, en geniet van de zon en van het moment.

ROZA Jos, kunt gij de afwas gaan doen? Het zijn alleen maar die 2 glazen, borden en bestek.

JOS *Staat op.* Een man moet doen wat hij moet doen. Pakt gij dan effe het afwasbakje?

Hij verzamelt de afwas op tafel. Roza komt naar buiten met een pakje in haar handen.

JOS Zeg, en het afwasbakje?

ROZA Dit is het afwasbakje.

JOS Dat is toch niet het afwasbakje dat we altijd gebruiken.

ROZA Dat is iets nieuws. Ik zag dat vorige week liggen in de Aldi.

JOS Wat?

ROZA Het is een opblaasbaar afwasbakje. Kijk maar.

Ze doet het pakje open en begint het op te blazen.

JOS Werkelijk, Roza, waarom heb je dat nu weer gekocht? Er was toch helemaal niks mis met ons normaal afwasbakje. Zeg, niet overdrijven met al dat blazen. Straks valt ge nog flauw van al die inspanning.

Roza heeft ondertussen het bakje opgeblazen, ze ziet rood van de inspanning.

ROZA Voila, klaar. *Ze zet het op tafel, en begint alles erin te tasten.*

JOS En gij wilt dat ik daarmee naar het sanitair blok loop. Dat ziet ge van hier, de mensen gaan mij nogal uitlachen met dat plastic ding.

ROZA Ons ander afwasbakje is ook van plastic. En dit neemt veel minder plaats in. Daarom heb ik het gekocht.

JOS Dat is nog geen reden om mij als ne onnozelaar over de camping te laten lopen met een stuk opblaasspeelgoed.

ROZA Ja, Jos, want het is natuurlijk veel stoerder om met onze oude 'roze' afwasbak over de camping te lopen, als een echte stoere kerel.

JOS *Grommelt.* Ik ben al weg.

ROZA Hier, vergeet de dreft en de keukenhanddoek niet.

Jos gaat grommelend af. Roza veegt de tafel af, ruimt alle andere spullen op in de mobilhome en wil net gaan zitten. Ineens horen we in de verte het geluid van brekend glas en een vloekende Jos. Roza kijkt in de richting van het sanitairgebouw, maar ziet niet wat er aan de hand is. Enkele tellen later komt Jos terug op met een slap afwasbakje met daarin de scherven van hun afwas. Hij vloekt binnensmonds.

JOS Godverde...

ROZA Jos, wat is er gebeurd?

JOS Wat er gebeurd is? Ik zal je eens vertellen wat er gebeurd is. Ik was op weg met heel deze santeboetiek richting het sanitair. En ik dacht, ik ga niet langs die Engelsen op rij 8 lopen, ge zou ze nogal zien lachen. Dus ik pak een sluipteg langs die struiken die daar staan. En ge raadt het nooit, maar die struiken, daar zitten dus van die doornen aan. Zeker wel ne centimeter of twee lang. En natuurlijk blijf ik met dat stom stuk opblaasspeelgoed achter zo'n struik hangen, en lap, heel dat spel loopt leeg. Alles op de grond. Ge had ze nogal moeten horen lachen, die Engelsen, die ze me in de mot kregen.

ROZA Ochotochot, onze schone glazen.

Ze pakt alles over en legt het op de picknicktafel.

JOS Pas op dat ge u niet snijdt, met al die scherven.

ROZA Gij hebt u toch gene pijn gedaan? Kom, laat eens zien.

Ze pakt zijn handen. Hij wil ze terugtrekken, maar ze klemt ze vast en inspecteert ze.

JOS Roza, ik heb niks. Ik ben heel voorzichtig geweest met het oprapen.

ROZA Ja, voila, hier is het al. Da's een serieuze snee.

JOS Och, da's niks. Daar ga ik echt niet van doodbloeden.

ROZA Nee, zitten gij, en niet opstaan. Ik ga effe de EHBO-doos halen.

Ze loopt af. Hij roept haar achterna.

JOS Roza, overdrijft ge nu niet een beetje. Het is een sneetje van twee keer niks. Daar hoeft ge echt niet uwe hele apotheek voor uit te laden.

ROZA *Komt terug oplopen met een serieus grote EHBO-tas.* Jos, ik weet dat gij u graag stoer voordoet, zoals alle mannen, en ge kunt zeker heel wat pijn verdragen, dat weet ik, maar als dat niet goed verzorgd wordt, dan gaat dat ontsteken. En dan zijn we nog verder van huis. Kom, geef hier.

Hij geeft met lichte tegenzin zijn hand.

ROZA Eerst eens kijken of er nog glas inzit. Nee, ik zie niks zitten, gelukkig. *Jos wil zijn hand terugtrekken, maar ze klemt 'm vast.* Hier blijven, gij. Doe nu eens niet zo flauw, en laat mij u verzorgen.

Ze verzorgt met zachte hand Jos, en plakt tenslotte een plakker op zijn gewonde hand. Jos kijkt haar ondertussen aan en wordt kalmer.

ROZA Voila. Helemaal klaar, ontsmet en ingepakt. Deed het pijn.

JOS *Wrijft over zijn hand.* Nee, het deed geen pijn.

ROZA *Glimlacht.* Zo ken ik u weer.

JOS *Na enige aarzeling.* Merci. Roza. Voor... allé ja...

ROZA *Geeft hem een aaike.* Da's graag gedaan, Jos. Da's graag gedaan. Gij zou voor mij hetzelfde gedaan hebben.

JOS Ja...

ROZA Bon, en dan zal ik dit maar eens in de vuilbak kieperen. Jammer van de glazen, maar we hebben er genoeg. En dat dom ding dat ik gekocht heb... Ge had gelijk, Jos.

JOS Och, ik weet ook wel dat ge dat met de beste bedoelingen had gekocht. Ik zal morgen ons 'roze' afwasbakje gebruiken... Als ge dat tenminste meehebt..

ROZA Tuurlijk, waarom zou ik dat vergeten zijn?

Jos kijkt haar aan met een mengeling van ongeloof en humor. Black-out

Even later zitten Jos en Roza buiten in de avondschemering. Tijdens de scene wordt het steeds donkerder, enkel een lamp in de voortent en een paar kaarsen verlichten dan nog de scene. Roza drinkt een glas moezelwijn uit zo'n typisch glas. Jos drinkt een pintje.

ROZA We hebben geluk, er zijn niet veel muggen dit jaar.

JOS Het is heel droog geweest hier. Ge ziet dat aan het gras. Muggen hebben water nodig.

ROZA Moet ik de muggenlamp dan niet aansteken?

JOS Doe maar voor de zekerheid. Er moet er maar eentje zitten om heel uwen avond te verpesten.

ROZA Goe, ik zal ze direct gaan halen.

Roza loopt de mobilhome binnen. We horen haar rommelen. Jos kijkt meewarig richting de mobilhome, zucht eens en haalt zijn schouders op. Na een minuutje komt Roza terug met de blauwe muggenlamp. Ze steekt die in en hangt ze op in de hoek van de voortent.

ROZA Voila, geen mugjes vanavond.

Ze staren in de verte en drinken af en toe van hun glas. Opeen horen we in de buurt geluiden. Het is een jong koppel, die zich overlaat aan het liefdesspel. De geluiden worden luider en intenser.

JOS Menen die dat nu werkelijk? Echt?

ROZA Och, da's toch schoon. Er is niks mooier dan de prille liefde.

JOS Prille liefde noemt gij dat. Ze klinken meer als twee verkouden neushoorns.

Hij wil opstaan, maar Roza pakt zijn arm vast.

ROZA Laat die mensen toch, Jos. We zijn toch ook jong geweest.

JOS Ja, dat is wel al heel lang geleden.

ROZA *Legt haar hoofd op zijn schouder.* Ja, maar ik herinner het me nog alsof het gisteren was.

Jos kijkt haar vreemd haar en wil zich wegtrekken, maar Roza houdt hem (liefhebbend) vast. Ondertussen vervagen de geluiden van het jonge koppel.

JOS Zoals gij u altijd alles herinnert...

ROZA Wij tweeën, in onze ouwe 2PK, op weg naar Cochem.

JOS Dat ding ging hooguit 90 kilometer per uur. En om de paar honderd kilometer moest er minstens één liter verse motorolie in.

ROZA Gij in ontbloot bovenlijf en ik met mijn haren wapperend in de wind.

JOS Ja, tot het moment dat het begon te gieten in de buurt van Düren, en we dat plooidak niet dichtkregen.

ROZA Och, we waren niet van suiker gemaakt.

JOS Nee, wij misschien niet, maar we zaten voor de rest van de reis wel op natte zetels. Dat plakte en schuurde.

ROZA Weet ge nog die grote open haard in ons hotel? Ik direct met mijn nat gat daarvoor om op te drogen. En iedereen maar kijken.

JOS Ja, vooral de uitbater.

ROZA Hij lachte erom. Hij vond het grappig.

JOS Groen lachen ja. Zijn tapijt druppelde helemaal nat.

ROZA Ik kan me geen romantischer plaats bedenken dan Cochem. De perfecte huwelijksreis.

JOS ...

ROZA De start van een geweldig huwelijk...

JOS Roza...

ROZA Het is toch waar. Wij twee samen in ons huisje. Eerst onze Sammie, en daarna ons Kelly...

JOS Ja, maar daar is wel wat jaren over gegaan hé.

ROZA Ja, vanzelf ging het niet.

JOS Ik weet nog hoe blij gij waart toen de dokter zei dat het eindelijk gelukt was.

ROZA Ik was in de wolken. Ik wou al sinds ik een klein meisje was mama worden. En eindelijk was het zover. Het was een mirakel.

JOS Dat was het zeker. Het heeft aan een zijden draadje gehangen.

ROZA Sammie was ne echte vechter, hij wou niet opgeven.

JOS Nee, hij klampte zich vast aan het leven. En daarna aan u. Hij leek wel aan uw been vastgeplakt. Mama dit en mama dat.

ROZA Hij zag zijn papa ook graag.

JOS Ja...

ROZA Niet veel mensen hebben het geluk van één mirakel mee te maken in hun leven. En wij hebben 2 keer een mirakel meegemaakt. Eerst onze Sammie, en daarna onverwacht, ons Kelly.

JOS Ja, en zij klampt zich nog altijd vast aan uw been. Voor hare was, en hare plas. Haar eten en haar huishouden.

ROZA Het blijft altijd uw kind.

JOS Ja, maar er komt een moment dat ge ze moet loslaten, Roza. Ze moeten op hun eigen benen staan.

ROZA Dat moment komt eraan.

JOS Ik weet het.

ROZA Ik wil er niet over praten.

JOS Dat kan allemaal wel zijn, maar ge gaat het toch ook met ons Kelly moeten bespreken.

ROZA Jaja... ik zal dat wel doen... Als we thuis zijn.

JOS Goed... Dat is goed.

Ze kijken zwijgend voor zich uit. We horen de zachte geluiden van de avond, vogels, wind...

JOS Ik ben het vergeten.

ROZA Wat zijt ge vergeten?

JOS Wat was nu weeral onze openingsdans?

ROZA Allé, Jos, hoe kunt ge nu zoiets vergeten?

JOS Ik heb uw geheugen niet.

ROZA Dolly Parton, "I will always love you".

JOS Juist, dat was 'm.

ROZA Een schoon nummer.

JOS Ja, da's zeker. Jammer dat ge met zo'n stijve hark als ik moest dansen.

ROZA Ik had met niemand anders willen dansen...

JOS Ik ook niet. Ge zag er zo knap uit in uw trouwkleed.

ROZA *Glimlacht.* En dat herinnert 'm dan weer wel natuurlijk.

JOS Het mag toch gezegd worden.

ROZA Zo schoon vond je mijn trouwkleed helemaal niet.

JOS Hoe bedoelt ge? Het stond u heel goed.

ROZA Zo goed dat ge het 6 maanden later hebt meegegeven met de Danny naar Roemenië.

JOS Allé, daar gaan we weer.

ROZA Dat doet ge toch niet, het trouwkleed van uw vrouw weggeven.

JOS Wanneer ging ge dat nog aandoen? Ne keer per jaar bij de grote kuis, voor de grote spiegel, om te zien of ge er nog in paste? In Roemenië is het tenminste nog van pas gekomen. Danny heeft cadeau gedaan aan zijn schoonzus daar. Die hadden niks daar. Allemaal de schuld van Ceauşescu. Dankzij uw kleed hebben die mensen nog een schoon trouwfeest kunnen houden.

ROZA Gij zijt altijd zo pragmatisch.

JOS En gij zijt altijd zo romantisch.

Blackout. De volgende dag. Jos en Roza zijn in de buurt naar een brocante marktje geweest. Roza komt op met een chinees beeldje. Ze gaan zitten in hun klapstoeltjes. Roza bekijkt het beeldje, ze is duidelijk tevreden.

ROZA Toch schoon, hé?

JOS *Zucht.* Als gij dat vindt, Roza.

ROZA Ik vind het schoon. Gij dan nie, Jos?

JOS Als gij er maar gelukkig mee zijt.

ROZA Ik ben er heel gelukkig mee.

JOS Prima.

Stilte. Zij blijft kijken.

ROZA Ja, heel schoon. Een echt chinees postureke.

JOS *Terzijde.* Als gij dat denkt.

ROZA Kijk, Jos, het staat er toch. Hieronder. Made in China. Gemaakt in China.

JOS *Sarcastisch.* Jaja, Roza, gemaakt in China, made in China.

ROZA Dat gaat een schoon plaatske krijgen thuis op de kast.

JOS Op welke kast? Alle kasten in de living staan al vol. Met uw collectie van Chinese posturekes.

ROZA Allé, Jos, er is altijd plaats voor nog een postureke. Ik verschuif wel een paar dingen naar links en naar rechts, en dan is er plaats genoeg voor dit postureke. Of twee. Of drie.

JOS Och, Roza. Ge doet maar. Als gij maar gelukkig zijt.

ROZA Ik ben tevreden.

JOS Tevreden is goed, Roza, tevreden is goed. *Hij pakt haar hand vast, heel even maar. De GSM van Roza gaat af (één of ander melig muziekske). Jos trekt snel zijn hand terug, het moment is verbroken.*

ROZA Dag Kellyke, alles ok daar? Lukt het zo'n beetje, zo zonder mama? En hoe is het met de Joeri? En op zijn werk? En hoe is het op uw werk? Hebt ge uw vast contract al?... *Kelly zwijgt.* Kellyke, wat is er? Ge zijt zo stil? Alles ok? Met u? En met de Joeri? En met u? Ge pakt uw pillekes

toch nog altijd? ... Hoe, ge moogt die niet meer pakken? En wie zegt da? ... Den dokter? Waarom zegt den dokter dat nu? Hij heeft ze u zelf voorgeschreven!... In welke toestand? Wat toestand? Ge zijt toch niet ziek? Ik had u toch gezegd dat ge gezond moest eten? Groenten en fruit! En niet de hele dag de koeksjes van de Joeri!.. Ja, welke toestand dan? Kellyke? *Korte pauze. Roza begint het te beseffen.* Kellyke, zijde gij in verwachting? ... Meende gij dat? Echt? En ge weet zeker dat ge niet gewoon teveel koeksjes hebt gegeten, en dat daarom uwen buik zo... Ne echo? Echt of wa? ... Wat zegt ge? ... Het hartje klopt. *Roza smelt.* Een klein boeleke! Zo'n schattig klein boeleke. Ik heb altijd al moeke willen zijn. Oh, ik kan niet wachten om dat boeleke te kunnen vasthouden... *Roza beseft dat ze dit misschien niet meer gaat meemaken. Haar woordenstroom valt stil.* Ik ben blij voor u, Kellyke, echt heel blij. Voor jullie allebei. De Joeri gaat ne goeie papa zijn. En onze papa gaat er ook altijd voor jullie zijn... En waarom nie? Waarom mag ik het nog niet tegen papa vertellen? Hij gaat het toch ooit ontdekken... Maar dat gaat goedkomen, Kellyke. Daar zorg ik voor. Jullie gaan dat goed doen. Daar ben ik zeker van... Ja, dag Kellyke. Ik zie u ook graag. Kusje... Ja, daag. Daag.

Jos komt opgewandeld. Hij ziet Roza zitten, ze straalt.

JOS Awel, hebt ge aan de wijn gezeten? Of is ons Lievevrouwke aan u verschenen?

ROZA Beter dan dat, Jos. Veel beter dan dat.

JOS Beter dan Onzelievevrouwke? Amai, dat moet dan wel ne hele straffe wijn zijn.

ROZA Het is ons Kellyke?

JOS Kelly? Wat heeft die nu weer uitgespookt?

ROZA Ons Kellyke gaat nu voor 2 koeksjes moeten eten.

JOS Is de Joeri op dieet misschien? Of heeft 'm suikerziekte.

ROZA Jos, werkelijk, denk nu ne keer goed na!

JOS Ze is toch niet in verwachting zeker?

ROZA Ja, Jos, ja. Gij en ik, wij worden moeke en vake.

JOS En is't van de Joeri? Of is het nog van dieje Kevin met z'n brommers?

ROZA Natuurlijk is't van de Joeri, Jos, natuurlijk.

JOS Allé, zijn koeksjesfabriek werkt dan wel heel goed.

ROZA Jos, wat zegde gij nu?

JOS Ze kunnen hunne kleine misschien Suzy noemen, of Penny, of Madeleine.

ROZA Allé, Jos, dat zijn toch geen namen voor ons kleinkind.

JOS Roza, Kelly is zelf nog een kind. Die kan toch helemaal niet voor ne baby zorgen.

ROZA Ze zijn met twee, Jos. En gij zijt er ook nog.

Stilte. De ziekte van Roza komt niet letterlijk ter sprake, maar tussen de regels door voel je wel dat er iets aan de hand is. Jos legt heel even zijn hand op de schouder van Roza

ROZA Het is goe.

JOS Allé, ons Kelly zwanger...

ROZA Nog een koeksje, Jos?

Black-out.

Roza komt op, ze heeft schelpen geraapt op het strand. Jos is de luifel aan het vastzetten.

JOS Roza, nu ge hier toch zijt, houd die lijn eens vast.

ROZA Kijk eens, zo'n schone schelp. Zie. *Ze duwt de schelp onder Jos zijn neus.*

JOS Ja, Roza, heel schone schelp. Kunt ge dan nu die lijn vasthouden? Anders zakt de voortent scheef.

ROZA Sammy zou dit een hele mooie schelp gevonden hebben.

JOS Ja, Roza, Sammie zou dat inderdaad een hele mooie schelp gevonden hebben. Kunt ge nu efkes uw aandacht vestigen op het hier en nu? Concreet, hou die lijn vast.

ROZA Sammy had het hier mooi gevonden, zoveel schelpen.

Jos zucht. Hij laat de voortent voor wat ze is, en kijkt naar de schelp en naar Roza.

JOS Ja, Sammie zou het hier mooi gevonden hebben. Daar hebt ge gelijk in.

ROZA Iedere morgen naar het strand. Om schelpjes te zoeken. Dat deed hij zo graag.

JOS Ja, en die 'iedere morgen' moogt ge letterlijk nemen. Iets anders wou hij nooit gaan doen. Hij moest en zou iedere dag naar het strand gaan om zijn schelpen te zoeken.

ROZA Vooral horentjes.

JOS Vooral? Alleen horentjes. Als hij geen horentjes vond, dan wou hij niet weg. Hij wou pas mee teruggaan als hij zijn horentjes had gevonden.

ROZA Hij hield van zijn vaste gewoontes.

JOS Dat kunt ge wel zeggen. Iedere dag, iedere dag probeerde ik iets anders te plannen. Zoals bij een normale vakantie. Een lokaal marktje. Een middeleeuws kasteel. Zelfs een lokaal aquarium. Maar nee. Dat ging niet. Want Sammie moest iedere dag urenlang schelpen zoeken.

ROZA En om drie uur in de namiddag een crêpe.

JOS En om drie uur een crêpe. Zonder crêpe was het crisis.

ROZA Crisis is toch een beetje overdreven.

JOS Overdreven? Roepen en tieren en zich op de grond gooien. Ik noem dat een crisis.

ROZA Zo erg was het toch niet. Als hij zijn crêpe had, dat was hij heel rustig daarna.

JOS Ja, dat is waar. Schelpen en crêpes. Iedere dag. En zo geraakten wij nooit weg van onze plek op de camping.

ROZA Waarom zijn we nooit met hem naar hier gekomen? Hij zou het hier geweldig gevonden hebben.

JOS We kenden deze camping toen nog niet. Hij was inderdaad geweldig geweest voor Sammie. Strand met schelpen, en een cafetaria die crêpes serveert.

ROZA Hij had niet veel nodig om gelukkig te zijn. En wij ook niet.

JOS Ja, als Sammie gelukkig was, dan waren wij gelukkig. Zee, schelpen en crêpes.

ROZA Weet ge nog, toen Sammie een keer alleen ging douchen?

JOS Nee, dat herinner ik me niet meer.

ROZA Hij moet toen zo'n jaar of 10 geweest zijn. Ik moest nog iets opruimen, dus hij ging alvast naar het sanitair-gebouw. Hij was er al zo vaak geweest met mij, hij kende de weg uit zijn hoofd, zelfs met zijn... allé, je weet wel. Enfin, ik kom zo'n 10 minuten later bij het sanitair-gebouw. Het water stroomde langs alle kanten naar buiten. Binnen stond alles blank. En ik roep, Sammie, waar ben je? Hij zat in het laatste douchekotje, met z'n blote billen op het afvoerputje, met in elke hand een schelp. 'Mama, zee, schelpen', riep hij vrolijk uit. En ondertussen liep het douchewater alle kanten uit. Ik schaamde me dood. Gelukkig was iedereen heel begrijpend. Zeker gezien zijn toestand.

JOS Ja, nu herinner ik het me weer. Maar ik weet niet of zijn toestand er iets mee te maken had. Kinderen kunnen altijd wel iets onschuldig verzinnen, allé, in hun ogen dan, waar ze de gevolgen niet van kunnen overzien.

ROZA Ja, da's waar... Zee en schelpen, altijd en overal.

JOS Ja, zelfs in de douche als het moest.

La mere van Charles Trenet

Blackout.

Roza staat richting het publiek. Het licht is anders.

ROZA Hoog Sammie, kijk omhoog Sammie. Want daar is de blauwe lucht.. Sammie was zo'n schattige baby. Geen kik gaf hij. Altijd maar lachen. En later, groot en sterk, net zoals zijne papa. En die was zo dol op hem. Hij leerde hem houten figuurtjes maken. Bootjes en vliegtuigjes en

mannekes. Sammie kon het wel niet, maar dat maakte Jos niks uit. Hij bleef het maar voordoen, en opnieuw en opnieuw, en iedere keer dat Jos weer eens een vliegtuigske af had, dan klapte Sammie in zijn handen, en kraaide van plezier. En Jos, Jos glom van trots. Ne echte fiere papa. Vader en zoon samen in hun werkkot achter in de hof. En ieder jaar naar de camping in Frankrijk. Dicht bij de zee, want Sammie hield zo van zijn schelpen. Maar niet te dicht bij de zee, want ja, Sammie zag geen gevaar. Sammie zag alleen schelpen, schelpen, Kokkels en wukkels en hartschelpen,... ik kon de namen niet onthouden, maar hij wel, hij kende ze allemaal vanbuiten. Hij kon zijn eigen schoenveter niet strikken, maar die schelpen, daar was niemand beter in.

Het was een warme, zwoele zomernamiddag. Zo één waar de warme wind alles lijkt te doen stilvallen. Jos en ik waren ingedommeld in onze strandstoelen. En Sammie ging schelpen zoeken. De golfjes van de zee gingen op en neer en op en neer, en Sammie volgde de golfjes. En toen,... toen was hij weg...

Jos is hem nog achterna gesprongen, hij is zeker nog een uur in de zee aan het zoeken geweest totdat een redder hem er zelf heeft moet uithalen. Roepend en tierend. Twee dagen later hebben ze hem gevonden. Onze Sammie. *Stilte*. In zijn hand klemde hij een schelp. Een gedoornde hartschelp. Zijn laatste schelp..

Hoog Sammie, kijk omhoog Sammie, want dan word je lekker nat...

Blackout.

JOS Zijt ge nu eigenlijk nog altijd kwaad om dat postureke dat ik ooit heb laten vallen? Is dat de reden dat ge er steeds maar bij en bij koopt?

ROZA Nee, Jos, ik ben niet kwaad op u. Het is gewoon... *Stilte*.

JOS Wat?

ROZA Sammie had dat postureke voor mij gekocht. Met zijn spaarcentjes.

JOS Dat was ik vergeten.

ROZA Het is niet erg, Jos. Het was maar een postureke. Het is alleen... ieder Chinees postureke dat ik zie staan, zoals vandaag bij diene antiquair,

Stilte. Dan moet ik aan hem denken. Onze Sammie. .. En dan MOET ik dat kopen.

JOS Ik begrijp dat, Roza.

Een teder moment tussen hen. Ineens denkt Roza aan iets. Ze haalt een flyer uit haar jaszak, driedubbel gevouwen.

ROZA Jos, weet ge waar ik nu eens echt goesting in heb? Morgen is er een folkloristische avond hier in het dorp. Met muziek en dans, en een braderie. Gaat ge niet mee?

JOS Ik zit hier liever op mijn gemak.

ROZA Maar ge kunt daar toch ook op uw gemak zitten, op een terras met een wijntje.

JOS Goh, kweenie, Roza, met al die drukte en zo.

ROZA Allé, Jos, het is vlakbij, als het te druk is, kunt ge nog altijd terugkomen naar de camping. Hoe dikwijls hebben we dat kunnen doen, vroeger?

JOS Nooit. Met Sammie en zo.

ROZA Inderdaad, juist daarom. Nu kan het. Allé, kom mee, Jos.

JOS Allé, 't is goe. Ik zal meegaan. Maar als het te druk is..

ROZA Dan komt ge maar terug. Het is toch niet ver.

JOS Ge gaat toch geen posturekes kopen op die braderie?

ROZA Allé, Jos, gaat ge daar nu alweer over beginnen. Ik wil gewoon ne gezellige avond. Dat heb ik wel verdiend.

JOS Da's waar.

Blackout.

Jos staat richting het publiek. Het licht is anders.

JOS Sammie en Kelly. Een gouden duo. Kelly was dan wel 5 jaar jonger dan Sammie, maar zij was het die waakte over haar grote broer. Ze vertroetelde hem, ze maakte hem aan het lachen. Tussen Monique en Kelly klikte het minder. Kelly had het gevoel dat ze haar broer kwam afpakken. Monique was de ergotherapeut van Sammie, in het

dagcentrum. Ze knutselde altijd met hem, verven en knippen en tekeningen maken. Sammie hield van het maken van dingen, net zoals vroeger in ons werkkot. Niet hijzelf, anderen moesten dingen voor hem maken. Hij klapte en lachte bij iedere tekening en beeldje en vliegtuigje. Op een dag hadden ze zitten knutselen met schelpen. Een topdag. Sammie wou niet anders meer dan schelpen zoeken voor Monique, zodat zij samen schelpendoosjes konden maken.

Na zijn dood... Monique wilde helpen. Maar Roza wou niet. Roza wou alleen zijn met haar verdriet. Monique begreep het. Ik... ik kon niet wat Roza kon. Ik had hulp nodig. Ik kon dit niet alleen. En zodoende sprak ik af met Monique. Om te praten. Met ne koffie erbij. Soms met een koekske. En langzaam, golf na golf dobberde ik weg van Roza, en dichterbij Monique. Ik zag dat het Roza pijn deed, maar ik kon het niet tegenhouden. Roza zei dat ze het begreep. Dat ik verder moest met mijn leven. Maar ik heb haar nooit in de steek gelaten. En Kelly ook niet. Ik ben altijd voor hen blijven zorgen. En Monique zorgde voor mij. En zo is het sindsdien gegaan.

Roza en Jos zijn op de terugweg. De sfeer is anders, Jos is veel meer gelaten, en windt zich minder op over het verkeer. Roza is in gedachten verzonken. De vakantie is gedaan, het gewone leven gaat weer beginnen. Er is iets op til, maar publiek weet niet wat

ROZA Daar, donkere wolken. Het zal toch niet gaan regenen?

JOS Met een beetje geluk missen ze ons juist.

ROZA Typisch, hé, de vakantie is gedaan, en het begint te regenen.

JOS Jaja, het kan verkeren.

ROZA Hoever is het nog?

JOS Nog 500 kilometer. Een uur of zes, met een beetje geluk.

ROZA Houdt ge dat nog zolang vol? Of wilt ge seffens nog effe stoppen om te rusten.

JOS Nee, dat lukt wel. Ik rij liever verder, dan zijn we rapper thuis.

ROZA Ja, ik ben toch ook wel blij als ik straks thuis ben. Voetjes omhoog bij de kachel. Beetje naar Familie kijken.

JOS Ja, da's goe.

Ze rijden in stilte verder. Er hangt een vreemd gevoel. Ineens begint de mobilhome te schudden en hangt scheef: lekke band! Roza klemt zich vast aan haar stoel, Jos vloekt en stuurt de auto naar de zijkant van de weg. Hobbelen ze tot stilstand.

ROZA Jos, wat was da?

JOS Shitshitshit, lekke band.

ROZA Oei, da's nie goed.

JOS Nee, Roza, dat is inderdaad niet goed.

ROZA En wat nu?

JOS Ja, wat denkt ge? Ik ga proberen de band te vervangen.

Hij stapt uit en loopt naar de zijkant van de mobilhome. Hij pakt een krik en de reserveband.

ROZA Jos, wees voorzichtig.

JOS Jaja.

Roza stapt ook uit. Jos krikt de mobilhome omhoog en probeert de bouten los te draaien. Het lukt niet.

ROZA Lukt het?

JOS Nee, Roza, het lukt niet.

ROZA Oei, hoe komt het?

JOS *Probeert met alle kracht de bout los te draaien. Maar die zit muurvast. Verroest. Die bout is helemaal vastgeroest aan het wiel. Verdomme.*

Jos gooit de moersleutel aan de kant en springt recht. Hij is bezweet, zijn hemd zit onder de vegen.

JOS Het gaat niet lukken. Ik ga Touring moeten bellen. En dan is het nog maar te zien wanneer die mannen hier gaan zijn. Dat kan makkelijk 2 tot 3 uur duren. Pfff.

ROZA Wacht, ik heb een idee.

Ze springt de mobilhome in. We horen haar rommelen in kasten. Jos kijkt niet begrijpend naar het tafereel. Dan staat Roza er terug. Ze houdt triomfantelijk een blikje cola in haar handen en toont het aan Jos.

ROZA Voila.

JOS Sorry, Roza, maar ik heb geen dorst.

ROZA Dat is niet voor u, zotteke. Gij moogt dat trouwens niet drinken, da's slecht voor uwe lever.

JOS En waarom hebt gij dat dan meegebracht, als ik het toch niet mag opdrinken?

ROZA Hierom.

Ze giet de cola over de verroeste bouten.

ROZA Cola is zuurder dan maagzuur. Werkt heel goed tegen roest, cola lost dat direct op. Probeer maar eens.

Jos kijkt haar ongelovig aan. Hij zucht, haalt zijn schouders op en pakt de moersleutel terug. Hij zet kracht, en ineens schiet de bout los. Jos kijkt vol verbazing naar Roza.

ROZA Ziet ge wel? Wat had ik u gezegd?

JOS Roza, wat zou ik zonder u moeten doen?

Blackout.

Muziek: Distant drums (Jim Reeves)

JOS Allé, we zijn terug thuisgeraakt. Ik zal seffens de mobilhome helpen uitladen, maar ik moet eerst rap ne keer naar het toilet.

Jos wandelt richting het huis.

ROZA Blijft ge nog eten? Na het uitladen? Ik heb nog stoofvles in de diepvries. Met frietjes.

Jos stopt, zucht en draait zich om.

JOS Monique heeft me daarstraks een bericht gestuurd, ze wou ergens iets gaan eten vanavond... Dus..

Stilte.

ROZA Oh...

JOS Ik kan haar vragen om...

ROZA Nee, nee, dat moet ge niet doen. Ze heeft u al 4 weken moeten missen... En gij haar.

JOS Ja..

ROZA Zijt ge gelukkig bij haar? Zorgt ze goed voor u?

JOS Ja...

ROZA Dan is het goed. Ik zou niet willen dat ge niet gelukkig waart. Na alles wat ge hier hebt moeten doorstaan, met ons Kelly en zo.

JOS Roza, ik...

ROZA En merci. Merci om nog een laatste keer met mij op reis te gaan. Het was heel schoon. Ik vond het echt plezant. Net zoals vroeger.

JOS Ik had het beloofd. Nog één keer... voordat...

ROZA Ja...

JOS Wanneer moet ge nu terug naar het ziekenhuis? Is dat morgen al?

ROZA Ja, de dokter wilde mij morgenvroeg spreken. Aan de telefoon sprak hij over één of andere nieuwe experimentele therapie. Recht uit Amerika. Misschien dat dat wel helpt. Anders... ja, dan is het zo.

JOS Ik zal u komen bezoeken. In het ziekenhuis.

ROZA Dat is goed. Dat zou ik fijn vinden. Brengt ge Monique ook ne keer mee? Ik heb ze al zo lang niet meer gezien.

JOS ... Ze houdt niet van ziekenhuizen. En ze heeft het ook niet makkelijk met dit allemaal. Ze blijft liever... een beetje op afstand.

ROZA Het is ok. Ik begrijp dat. Het is inderdaad niet makkelijk voor haar.

JOS Nee...

ROZA Zeg tegen haar, merci, ik snap dat het niet vanzelfsprekend is om uwe man op reis te laten gaan met zijn ex.

JOS Monique begreep waarom.

ROZA Ik snap dat ge voor haar gekozen hebt..

Stilte.

JOS Bon, ik ga dan rap effe naar het toilet. Daarna zal ik u helpen uitpakken en alles binnenzetten. Moet ik verder nog iets doen?

ROZA *Teder.* Nee, ge hebt al heel veel gedaan. Ga nu maar.

Jos gaat af. Roza staat in het midden van het podium en staart in de verte.

ROZA Het was een schone vakantie.

Langzaam haalt ze haar pruik van haar hoofd en zien we haar kale hoofd. Het licht verandert van kleur, zoals de avondzon. Roza neuriet een kinderliedje. Langzaam dimt het licht totdat het licht volledig uit is. Het geneurie gaat nog even door en stopt dan abrupt.

Muziek: Laisse-moi le temps (Romuald)